

Anton Debeljak:

Solnčna pesem.

Polna ponuja se čaša sinjine,
zvrhan ponuja se kelih nebes.
Luči napij se, nasrkaj azura
skoz usteca žejna blestečih očes!

Solnce,
komur zahoče se, prideš mu v svate.
Kadar odpro ti,
napolniš jim koče, naliješ palače,
da rane njih oken gorijo v škrlatu,
košatijo v zlatu njih streh se peroti.

Otrok
grem drhtečih zdaj rok ti naproti
in kakor me božaš, pobožal bi jaz
te čez sveti obraz,
ti naš kronani kralj!

Solnce poldansko, zenica vesolja,
palo nebo je na beli naš svet.
V dnu ribnikov, jezer in luž je ostalo,
po dvoje odseva jih slednji pogled.

R. Zarnik:

Vsa plan molči . . .

Vsa plan molči,
nad zemljo noč črna
kot grožnja leži,
na nebu prižganih
nič zvezdic ni,
in v duši je žalost
izgubljenih dni.